

hirmus sureks. Ta laässis tedda veetorni heita lus juba monni sadda innimest olli hukkatusi leidnud.

Minna ollin veel selle tiggeda vihast putumata jännub, agga selle hoobiga langeb temma leige onjma roosusega fa minno pähhe. Sesamma armas laps, kes minno poea pruut olli, töi ühhel öhtul mulle sedda hirmust sannumet. Minna liisendasiin eesmäess wallus Jummala lange kohtomõistmise ees; fest seddasammas torni olli minno ögneto poeg isse ühhelks õigeks mörtsula hauaks lasknud tehha. Wärristus tulleb minno peale kui minna sedda rägin. Hirmsas vihhas Lutteruse ussuliiste wästo, ja ses walle möttes, kui olleks nende hukkamine õige risti-innimise kohhas, olli temma Piiskopi nouu ja tahtmisje järrel sedda nenda lasknud tehha, et wesji wähhe hawal issa jure joofsis. Sellepärrast piddid wangid ainalöpmata wet wälja töötma et warsti ei uppus, fest kue tunniga tousis ta peast sadis.

— Ja nüüd olli temma isse seal fees. — Oh sinna taewane kohtomoistja! sedda olli temma teiste innimestele teninud, „kui temma näggi nende hingeahhas-tust, kui nemmad pallusid, ja temma ei tahnuud kuulda; sellepärrast tulli nüüd se willetsus temma peale.“

Meie nutsimene laua, siis piddasime nouu waest surmawangi watama minna. — Agga rägi sinna Elsbeth, minno joud on otsas.“

Elsbeth ja ka maea rahvas pallusid wanna prauat jutto tännasel polele jätta ja omma südant mitte lauemine waewata. „Et mitte“, ütles temma,

„tänna oslene sin, homme wist taigel siit ärra. Minnul on oösa omma poea sünst. Minnust öppis temma sedda laget vihha teiste ussuliiste wästo. Tunnistame omma sünd rägi armas laps, minna passun!“ —

„Teie tahtmisse pärrast, armas emma“, ütles Elsbeth, rägin minna. „Minna ollin üllemapiis-poppi emma tenia preisen ja allati nende jures, selleläbbi kuulsin minna leif mis seal sündis. Qui minna sedda hirmust teadust sain tonud läksime meie petud nouu järrel ö pimmedusest linnast läbbi wangitornde pole. Nahha teggi meile tuffud sahti. Meid widi mitto hirmust pitka, pimedad teed ilta suggawamasse. Wee kohhin kostis üllespiddi. Meie läksime ennast toido forwiga mahha. Oh kui kohkusid meie süddamed tedda nähhes; higchine ja surmani wäassinud seisis temma rinnust sadik wec fees, raake riistaga wet willides mis allati jure töüs. 12 tundi olli ta ellipoost tööd teinud, nüüd olli joud otsas. Meie hüppasime möllemad ka wette ja hakkasime temma assemel willima.

Tülli aia pärrast ütles temma: „Oh minno armas, mis ollete teie teinud. Weehauda ollete teie tulnud, loukoera auto? — Kui temma se hallastamata teid siin leiab, — ja ta subbas tulla, — siis ollete teie fa temma lüs. — Ja nenda sündis fa, forw tömmati üllesse ja lasti jälle allo. Ja Ertspiisop isse olli seal fees. Qui ta tük aega sai meid watanud, ütles temma pilgates: „Di fas